

а азъ отвжтрѣ гледамъ
къмъ нощний тученъ мракъ

Фенерче тамъ мждѣе,
лжчитѣ му трептятъ:
тамъ нѣкаква е баба
изъ локвестия пжтъ.

И мисля си — горката,
не отъ добро е тамъ:
съ калъта, снѣга и вѣтра
тя бори се едвамъ . . .

Къмъ доктора и попа . . .
Главата ѝ тежи,
че дома въвв смъртни мжки
момчето ѝ лежи.

То върна се отъ бѡя
съ повѣхнало лице,
съсъ орденъ на гърдитѣ,
съсъ рани на сърдце . . .

3. Отъ хълма.

Далеко въ хоризонта
бѣлѣятъ планини,
задъ тѣхъ въ безредѣ се тулятъ
поля и долини.

Надъ тѣхъ се вѣтъръ носи
и гарвани крѣщятъ;
долинитѣ безъ завѣтъ,
полетата безъ пжтъ.